

Arrest

nr. 59 046 van 31 maart 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische onderdaan van Ingoesjetische origine, vroeg op 03/10/2006 een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde dat u in de Russische Federatie werd vervolgd vanwege uw neef Tarkhan Ganizhev, die in Tsjetsjenië had gestreden.

Uw asielaanvraag werd op 06/07/2007 afgewezen door het Commissariaat-generaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in beroep op 29/11/2007.

Uw beroep voor de Raad van State werd op 13/02/2008 verworpen.

Op 31/01/2008 diende u een tweede asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd op 22/05/2008 ter hoogte van de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten door middel van een beslissing van weigering tot overwegingname.

Op 19/03/2009 vroeg u asiel aan in Frankrijk.

Omdat u geen opvang verkreeg in Frankrijk gaf u geen gehoor aan verdere oproepingen door de Franse asielinstanties en keerde u terug naar België.

Op 14/04/2009 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België.

Deze aanvraag werd op 03/06/2009 ter hoogte van de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten nadat u geen gevolg had gegeven aan een oproeping.

Op 05/03/2010 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor deze dienst verklaarde u dat u via telefonisch contact met uw moeder had vernomen dat u nog steeds in Ingoesjetië wordt gezocht door de autoriteiten. U legde daarnaast twee convocaties op uw naam voor en een brief van het Tsjetsjeens Comité voor Nationale Redding. De brief van het Comité bevestigt uw vervolging."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.

De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, wat deze vierde asielaanvraag betreft wordt vastgesteld dat u er niet in slaagt de vaststellingen, op basis waarvan uw eerste asielprocedure werd afgewezen (zijnde een bedrieglijke reisroute en een ongeloofwaardige band met Tarkhan Ganizhev), te ontcrachten. Aldus blijven deze vaststellingen van kracht.

Daarenboven werden bijkomende tegenstrijdigheden waargenomen.

Zo beweerde u in het kader van uw vierde asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u regelmatig telefonisch contact heeft met uw moeder en dat hieruit blijkt dat u in de Russische Federatie nog steeds wordt gezocht. U verklaarde dat de autoriteiten nog steeds naar het huis van uw moeder komen op zoek naar u (DVZ punt 36).

Deze verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgelegd op 09/03/2010 en vormen samen met de documenten die u voorlegde de enige nieuwe elementen van uw vierde aanvraag.

Nu, bij uw verdere gehoor voor het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet meer op de hoogte bleek te zijn van deze verklaringen. Zo beweerde u dat u geen contact meer heeft met uw familie in Ingoesjetië. U verklaarde dat het laatste telefonisch contact met uw moeder dateert van ongeveer twee jaar geleden (CGVS p.5-6).

Deze bewering is strijdig met uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

U werd hierop gewezen en verklaarde dat u iets dergelijks niet had gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U suggereerde dat men u verkeerd begrepen had ofwel dat u hen verkeerd begrepen had.

Deze bewering volstaat echter niet temeer daar u de verklaring, neergeschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter goedkeuring ondertekende.

Daarnaast werden tegenstrijdigheden vastgesteld in vergelijking met uw verklaringen doorheen de voorgaande procedures.

Zo verklaarde u heden voor het Commissariaat-generaal dat u na uw aankomst in België in 2006 nooit bent teruggekeerd naar de Russische Federatie (CGVS p.3).

Deze bewering contrasteert met uw verklaringen opgetekend naar aanleiding van uw derde asielaanvraag. In het kader hiervan beweerde u, bij uw inschrijving voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u wel was teruggekeerd.

U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde hierop dat u destijds had gesproken van een terugkeer op aanraden van derden.

Deze bewering doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van verschillende, onverenigbare verklaringen. Daarbij moet worden gesteld dat u zelf verantwoordelijkheid draagt voor uw verklaringen. Een verwijzing naar derden is in deze dan ook niet afdoende.

Aldus wijst deze vaststelling mede op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen.

Er werd verder geconstateerd dat u ook over het ontbreken van uw paspoort heden een andere versie gaf dan voordien.

Bij uw eerste asielaanvraag had u verklaard dat uw paspoort zich bij u thuis in Ali-yurt bevond. (CGVS 10/01/2007 p.13-14). Heden beweerde u dat uw paspoort werd meegenomen door de autoriteiten. U verklaarde dat dit in 2006 gebeurde toen u naar België kwam (CGVS p.6-7).

Ook wat dit betreft werd u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen. U beweerde hierop dat u de inbeslagname van uw paspoort reeds tijdens de eerste asielprocedure had vermeld. Zoals hierboven aangegeven blijft dit niet uit het toenmalige gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Naast deze vaststellingen werd ook aangaande uw asielrelaas een tegenstrijdigheid vastgesteld. Deze handelt meer bepaald over het bezoek dat Tarkhan Ganizhev u begin 2006 zou hebben gebracht, zijnde de reden van uw vermeende vervolging. U verklaarde dat Tarkhan vergezeld werd door twee kompanen. U beweerde daarbij dat één van hen gewond was.

Welnu, op uw gehoor voor het Commissariaat-generaal ten tijde van uw eerste asielaanvraag werd u gevraagd waaraan deze persoon verwond was. U antwoordde op deze vraag dat men u enkel zei dat hij gewond was maar dat u de wonde zelf niet zag (CGVS 10/01/2007 p.35). Met andere woorden, u gaf aan dit niet te weten.

Heden verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat deze persoon aan zijn been en voet was geraakt, dat de wonde bloedde en dat hij niet meer normaal kon stappen (CGVS p.8). Deze verklaring komt niet overeen met uw bewering eertijds.

U werd hierop gewezen maar kon hierin geen verduidelijking geven (CGVS p.9).

Ook aangaande uw vertrek en meer bepaald de bekostiging van uw reis werd een tegenstrijdigheid opgemerkt.

Zo had u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaard dat het geld voor uw reis door uw moeder en haar broer werd voorzien. Uw moeder verkocht hiertoe jullie grond (CGVS 10/01/2007 p.48).

Van dit laatste feit bleek u heden geen weet meer te hebben. U verklaarde integendeel niet te weten vanwaar uw moeder het geld haalde. U noemde haar pensioen of een lening als mogelijke bronnen.

Aldus werd u er op gewezen dat u eerder had verklaard dat zij iets verkocht had. Ook na deze aanzet kon u niet zeggen wat zij dan verkocht had. Toen u werd gezegd dat het grond betrof verklaarde u dat u destijds had gezegd dat de grond waarschijnlijk was verkocht. Deze nuancering is echter niet terug te vinden in uw gehoor op 10/01/2007.

Daarenboven doet zij niets af aan de vaststelling op zich.

Kortom, bovenstaande vaststellingen bevestigen de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas.

De documenten die u aanbracht zijn daarbij niet bij machte uw geloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande deze documenten werd er tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u niet meer wist welke documenten u ter staving van uw vierde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd. U wist zelfs niet meer of u documenten had aangebracht. U antwoordde, op de vraag hiernaar, dat er tussen beide gehoren acht maanden zaten en dat u niet meer weet of u documenten heeft aangebracht (CGVS p.9).

Aldus diende u er aan te worden herinnerd dat u convocaties had voorgelegd en een ondersteunende brief.

U werd vervolgens ondervraagd over de inhoud van deze documenten.

Er werd daarbij geconstateerd dat uw kennis hieromtrent uitermate beperkt was.

Zo bleek u, wat de twee voorgelegde convocaties betreft, niet te kunnen zeggen van wanneer deze dateren. U beweerde dat zij misschien in 2009 waren afgeleverd (CGVS p.10).

Uit de informatie vermeld op de convocaties blijkt dat de ene werd opgesteld op 12/03/2008 (om te verschijnen op 17/03/2008) en de ander op 07/12/2009 (om te verschijnen op 09/12/2009).

Verder bleek u niet te weten naar welk adres u werd opgeroepen en beweerde u dat de convocaties niet vermelden in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, daar waar wordt vastgesteld dat de convocaties dit wel doen.

De convocatie van 12/03/2008 roept u op in de hoedanigheid van verdachte in de strafzaak n°06374062 en de convocatie van 07/12/2009 roept u op in de hoedanigheid van getuige.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze convocaties per post naar u werden verstuurd.

Ondanks uw eerdere bewering dat u de enveloppe, waarin de documenten werden verstuurd, nog in het bezit zou hebben (DVZ punt 36), legde u deze tot op heden niet voor.

Hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u deze enveloppe zou bijhouden om te kunnen voorleggen, betwijfelde u heden voor het Commissariaat-generaal of u de enveloppe nog wel had (CGVS p.10).

Vervolgens werd een flagrante tegenstrijdigheid opgetekend met betrekking tot de periode sinds wanneer u convocaties ontving.

U verklaarde met name dat u op 10/06/2006, zijnde voor uw vertrek uit Ingoesjetië op 29/09/2006 (CGVS 10/01/2007 p.6), voor het eerst geconvoceerd werd (CGVS p.11).

Eerder, tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u dat u nooit convocaties had ontvangen. U voegde hieraan toe dat het in uw land van herkomst gebruikelijk is om iemand op te roepen met een brief (CGVS 10/01/2007 p.49; DVZ 09/10/2006 p.14).

U werd hiermee geconfronteerd maar kon ook hier geen verduidelijking in geven.

Samen met de convocaties legde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken een brief voor van het "Tsjetsjeens Comité van Nationale Redding".

Wat deze brief betreft werden, naar inhoud toe, soortgelijke vaststellingen gemaakt als aangaande de convocaties.

Zo bleek u vooraleerst de naam van de organisatie die de brief, te uwen behoeve, afleverde niet te kunnen geven (CGVS p.10). Daarnaast kon u niet zeggen wanneer de brief juist was afgeleverd; u verklaarde in 2009. De brief zelf geeft aan dat deze op 12/01/2010 werd opgesteld.

Verder bleef u, op de vraag hoe deze organisatie uw vervolging kon bevestigen, het antwoord schuldig. U verklaarde dat uw moeder er misschien was langs geweest om er klacht in te dienen (CGVS p.10).

Aldus bleek u niet op de hoogte te zijn van de zaken waarnaar de brief verwijst en op basis waarvan uw vervolging zou zijn vastgesteld: zijnde de verklaringen van uw familieleden, alsook het eigen onderzoek uitgevoerd door medewerkers van het Comité.

U werd hierop gewezen en beweerde dat u geen aandacht had geschonken aan de inhoud van de brief (CGVS p.11).

Nu, ter hoogte van het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat de brief geen enkele informatie verstrekt over de aard van het onderzoek dat zou zijn uitgevoerd ter bepaling van uw vervolging.

Wat wel wordt vastgesteld is dat de informatie, opgenomen in de brief, louter een herhaling betreft van uw eigen verklaringen, zij het dat deze op enkele punten afwijkt van uw verklaringen.

Zo situeert de brief het bezoek van Ganizjev Tarkhan, zijnde de oorzaak van uw problemen, in juni 2006. Het begin van uw vervolging, de explosie in uw dorp, wordt verder gesitueerd in juli 2006.

Nu, tijdens uw eerste asielprocedure plaatste u beide feiten in juli (DVZ 09/10/2006 p.13). Voor uw interview voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw vierde asielaanvraag situeerde u beide feiten dan weer in juni 2006. U verklaarde daarbij dat er slechts twee dagen zaten tussen uw ontmoeting met Tarkhan en diens dood (CGVS p.7).

U werd ermee geconfronteerd dat uw verklaringen en de vermelding in de brief niet overeenstemmen. U kon ook hier geen opheldering geven (CGVS p.12).

In de marge werd vastgesteld dat de brief 1988 opgeeft als het geboortjaar van uw broer, die tevens werd gearresteerd. Uzelf gaf altijd aan dat uw broer in 1989 geboren is (CGVS p.6, vragenlijst CGVS 22/10/2006).

Kortom, op basis van de tegenstrijdigheden die over heel de lijn werden opgetekend binnen uw verklaringen alsook gezien de onduidelijkheden vervat in de brief van het Comité kan deze laatste de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Gekoppeld aan de vaststelling dat deze brief pas vier jaar na uw vertrek uit de Russische Federatie en na drie asielaanvragen werd afgeleverd, valt de betrouwbaarheid van dit document te betwijfelen. Daarbij gaf u zelf aan dat een dergelijke brief in uw land van herkomst kan gekocht worden (CGVS .12).

Uw Russisch rijbewijs, dat u ondertussen verloor (CGVS p.7), werd al tijdens uw tweede asielprocedure voorgelegd. Daarbij werd reeds vastgesteld dat het document werd afgeleverd na uw aankomst in België (DVZ 20/02/2008 punt 36).

Aangaande de kopie van uw paspoort, dewelke u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanbracht, werd ter hoogte van het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u niet meer wist of u ooit een dergelijke kopie heeft gehad (CGVS p.6).

Zoals tevens het geval is voor uw onwetendheid over de aangebrachte convocaties en de brief van het Tsjetsjeens Comité, wijst dit tevens op een desinteresse in de asielprocedure.

In ieder geval kan worden gesteld dat een kopie vatbaar is voor vervalsing en in die zin niet als bewijs kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient nog te worden gewezen op een politieconvocatie en een internetartikel dat u had neergelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag. Deze documenten zijn alvast niet van aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen kunnen herstellen.

De politieconvocatie is een slecht leesbare faxkopie, hetgeen het onmogelijk maakt om de authenticiteit van dit document in te schatten.

Aangaande het neergelegde internetartikel gaf u zelf aan dat het handelde over uw neven Ruslan Ganizhev en Ahmed Ganizhev, meer bepaald over de problemen die zij zouden hebben geleden na uw vlucht. Echter gaf u evengoed aan dat u zelf in genoemd artikel niet wordt vermeld (gehoorverslag DVZ tweede asielaanvraag, rubriek 36).

Bijgevolg, en rekening houdende met de reeds in de asielbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane vaststelling dat de door u verklaarde familieband met de genaamde Tarkhan Ganizhev ongeloofwaardig diende te worden genoemd, kan niet worden gesteld dat dit document vermag bovenstaande vaststelling van de bedrieglijkheid van uw asielverklaringen te beïnvloeden.

In dit kader dient het trouwens op zijn minst opmerkelijk te worden genoemd dat u zelf aangeeft dat de Magomed Ganizhev, die u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog vermeld had als oudste broer van Tarkhan Ganizhev, dezelfde persoon zou zijn als de in het internetartikel genoemde Ruslan Ganizhev, zij het ditmaal met diens officiële voornaam in plaats van de door u geciteerde roepnaam Magomed.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen.

De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 januari 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, juncto de artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en reageert op verschillende tegenstrijdigheden zoals vastgesteld in de bestreden beslissing.

Verzoekers verklaringen betreffende het al dan niet nog contact hebben met zijn familie, dienen volgens hem chronologisch bekeken te worden. Hij stelt dat daar waar hij inderdaad na zijn vlucht nog twee jaar contact had met zijn moeder -en dat toen ook verklaarde-, hij intussen al een hele tijd geen contact meer met haar heeft gehad.

Hij herhaalt verder dat hij van derden had vernomen dat hij niet mocht vertellen dat hij nog is teruggekeerd naar zijn land van herkomst omdat het, volgens hen zijn geloofwaardigheid in gedrang zou brengen, doch luidens verzoeker siert het hem dat hij in zijn derde verhoor wél de waarheid heeft verteld.

Zijn verklaring tijdens zijn laatste verhoor dat zijn paspoort werd meegenomen door de autoriteiten terwijl hij bij zijn eerste asielaanvraag verklaard heeft dat zijn paspoort thuis in Ali-yurt bevond, vormt,

aldus verzoeker, geen tegenstrijdigheid maar een aanvulling. Zo zou zijn paspoort bij een zoveelste inval bij zijn moeder zijn afgenomen door de autoriteiten.

Verder laat hij gelden dat het feit dat hij verklaarde dat de wond van één van de kompanen van T.G. bloedde, nog niet wil zeggen dat hij de wonde zelf gezien heeft. Hij verklaart dat hij kon zien dat de broekspijp en de voet door de kledij, bebloed was. Verzoeker ziet hier geen tegenstrijdigheid in.

Wat betreft de omslagen die de convocatie bevatten die hem zouden zijn toegestuurd, belooft hij in zijn verzoekschrift dat hij navraag zal doen bij zijn familie en indien ze nog gevonden worden, naar België zal laten opsturen en hij zal dan een kopie aan de Raad zal toezenden.

Vervolgens laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij voorheen het begin van zijn problemen situeerden in juni 2006, en de explosie in zijn dorp in juli 2006, terwijl hij in zijn laatste verhoor de beide feiten in juni 2006 situeerden. Hij beweert dat er bij de vertaler verwarring heerste over de maanden juni en juli gezien beiden erg op elkaar lijken. Hij is echter formeel dat beide feiten in dezelfde maand gebeurden als het wereldkampioenschap voetbal, met name in juni 2006.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vierde en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten omwille van zijn neef T.G. die in Tsjetsjenië had gestreden, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 6 juli 2007 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 4239 van 29 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen. Het beroep van verzoeker voor de Raad van State werd bij arrest nr. 2136 van 13 februari 2008 verworpen.

Gelet op het gezag van gewijsde van deze arresten, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn vierde en huidige asielaanvraag, zijnde twee convocaties op zijn naam en een brief van het Tsjetsjeens Comité voor Nationale Redding die hij per brief toegestuurd van zijn moeder (zie "verklaring" Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 36, stuk 7 in het administratief dossier), en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de nieuwe elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielverzoek aanbracht, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen door de bijkomende tegenstrijdigheden versterkt.

Daar waar verzoeker beweert dat zijn relaas uit de vorige verhoren net "*méér*" aannemelijk wordt gemaakt door de door hem neergelegde nieuwe stukken, wijst de Raad er op dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten, slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. In casu is dit echter, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet het geval.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Wat betreft het contact met zijn moeder, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 9 maart 2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij regelmatig telefonisch contact had met haar en dat hij van haar vernam dat de situatie nog steeds gevaarlijk is. Hij verklaarde ook dat hij de twee convocaties en een brief van het Tsjetsjeens Comité voor Nationale Redding per post door zijn moeder toegestuurd kreeg (zie "verklaring" Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 36, stuk 7 in het administratief dossier).

Hieruit heeft de commissaris-generaal terecht afgeleid dat verzoeker op het moment van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds contact had met zijn moeder. Dat het laatste contact al een hele tijd eerder zou hebben plaatsgevonden, zoals verzoeker beweert, blijkt hieruit niet.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p.4) voorhoudt dat hij van anderen niet mocht zeggen dat hij teruggekeerd was naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat deze uitleg er de facto op neerkomt dat hij **wél** is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, wat echter niet overeenkomt met zijn laatste versie van de feiten tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van zijn vierde asielverzoek, waarbij hij verklaarde dat -waarvan hij nochtans beweert dat deze verklaring in zijn laatste verhoor correct is (zie verzoekschrift, p. 4)- hij **niet** terugkeerde naar de Russische Federatie sinds zijn aankomst in België in 2006 (zie verhoorverslag van 6 december 2010, p. 3).

Bovenstaande vaststelling keert zich tegen verzoekers geloofwaardigheid. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift over het ontbreken van zijn paspoort, snijdt geen hout. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige asielaanvraag beweerde dat zijn paspoort vóór zijn eerste asielaanvraag in beslag werd genomen en dat hij daarvan melding maakte naar aanleiding van zijn eerste asielverzoek (zie verhoorverslag van 6 december 2010, p. 6-7). Verzoekers verklaring op 10 januari 2007 dat zijn intern paspoort zich thuis in Ali Yurt bevond is wel degelijk tegenstrijdig met zijn huidige verklaring dat het reeds in 2006 in beslag werd genomen.

Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift is inderdaad, zoals verweerder terecht opmerkt, niet van aard om beide verklaringen als aanvullend te bestempelen.

Wat betreft de tegenstrijdigheid over het bezoek van T.G. begin 2006, de reden van zijn vermeende vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker er zich louter toe beperkt tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, weerleggen.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Daar waar verzoeker aangeeft dat hij navraag zal doen over de omslag waarin de twee convocaties werden opgestuurd en de brief van het Tsjetsjeens Comité voor Nationale Redding, en die, indien bij die ontvangst, in kopie zal toezenden aan de Raad, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee volledig voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing over de voormelde documenten zelf gemotiveerd werd.

Zo staat er te lezen dat *“U werd vervolgens ondervraagd over de inhoud van deze documenten. Er werd daarbij geconstateerd dat uw kennis hieromtrent uitermate beperkt was.*

Zo bleek u, wat de twee voorgelegde convocaties betreft, niet te kunnen zeggen van wanneer deze dateren. U beweerde dat zij misschien in 2009 waren afgeleverd (CGVS p.10). Uit de informatie vermeld op de convocaties blijkt dat de ene werd opgesteld op 12/03/2008 (om te verschijnen op 17/03/2008) en de ander op 07/12/2009 (om te verschijnen op 09/12/2009).

Verder bleek u niet te weten naar welk adres u werd opgeroepen en beweerde u dat de convocaties niet vermelden in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, daar waar wordt vastgesteld dat de convocaties dit wel doen. De convocatie van 12/03/2008 roept u op in de hoedanigheid van verdachte in de strafzaak n°06374062 en de convocatie van 07/12/2009 roept u op in de hoedanigheid van getuige.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze convocaties per post naar u werden verstuurd. Ondanks uw eerdere bewering dat u de enveloppe, waarin de documenten werden verstuurd, nog in het bezit zou hebben (DVZ punt 36), legde u deze tot op heden niet voor. Hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u deze enveloppe zou bijhouden om te kunnen voorleggen, betwijfelde u heden voor het Commissariaat-generaal of u de enveloppe nog wel had (CGVS p.10).

Vervolgens werd een flagrante tegenstrijdigheid opgetekend met betrekking tot de periode sinds wanneer u convocaties ontving. U verklaarde met name dat u op 10/06/2006, zijnde voor uw vertrek uit Ingoesjetië op 29/09/2006 (CGVS 10/01/2007 p.6), voor het eerst geconvoceerd werd (CGVS p.11). Eerder, tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u dat u nooit convocaties had ontvangen. U voegde hieraan toe dat het in uw land van herkomst niet gebruikelijk is om iemand op te roepen met een brief (CGVS 10/01/2007 p.49; DVZ 09/10/2006 p.14). U werd hiermee geconfronteerd maar kon ook hier geen verduidelijking in geven.

Samen met de convocaties legde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken een brief voor van het “Tsjetsjeens Comité van Nationale Redding”. Wat deze brief betreft werden, naar inhoud toe, soortgelijke vaststellingen gemaakt als aangaande de convocaties. Zo bleek u vooraleerst de naam van de organisatie die de brief, te uwen behoeve, afleverde niet te kunnen geven (CGVS p.10). Daarnaast kon u niet zeggen wanneer de brief juist was afgeleverd; u verklaarde in 2009. De brief zelf geeft aan dat deze op 12/01/2010 werd opgesteld.

Verder bleef u, op de vraag hoe deze organisatie uw vervolging kon bevestigen, het antwoord schuldig. U verklaarde dat uw moeder er misschien was langs geweest om er klacht in te dienen (CGVS p.10). Aldus bleek u niet op de hoogte te zijn van de zaken waarnaar de brief verwijst en op basis waarvan uw vervolging zou zijn vastgesteld: zijnde de verklaringen van uw familieleden, alsook het eigen onderzoek uitgevoerd door medewerkers van het Comité. U werd hierop gewezen en beweerde dat u geen aandacht had geschonken aan de inhoud van de brief (CGVS p.11). Nu, ter hoogte van het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat de brief geen enkele informatie verstrekt over de aard van het onderzoek dat zou zijn uitgevoerd ter bepaling van uw vervolging. Wat wel wordt vastgesteld is dat de informatie, opgenomen in de brief, louter een herhaling betreft van uw eigen verklaringen, zij het dat deze op enkele punten afwijkt van uw verklaringen. Zo situeert de brief het bezoek van Ganizjev Tarkhan, zijnde de oorzaak van uw problemen, in juni 2006. Het begin van uw vervolging, de explosie in uw dorp, wordt verder gesitueerd in juli 2006. Nu, tijdens uw eerste asielprocedure plaatste u beide feiten in juli (DVZ 09/10/2006 p.13). Voor uw interview voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw vierde asielaanvraag situeerde u beide feiten dan weer in juni 2006. U verklaarde daarbij dat er slechts twee dagen zaten tussen uw ontmoeting met Tarkhan en diens dood (CGVS p.7). U werd ermee geconfronteerd dat uw verklaringen en de vermelding in de brief niet overeenstemmen. U kon ook hier geen opheldering geven (CGVS p.12)”.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal zich baseerde op verschillende elementen om te oordelen dat de documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielverzoek aanbracht, niet van aard waren om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen.

Een van deze elementen was het feit dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde nog over de omslagen te beschikken terwijl hij hieraan twijfelde voor de commissaris-generaal. Verzoekers belofte zich te informeren bij zijn familie en de omslagen zo mogelijk aan de Raad toe te zenden, weerlegt voormelde incoherente verklaringen niet.

Gezien verzoeker verder niet ingaat op deze incoherente verklaringen, blijven deze dan ook behouden.

Verzoekers uitleg betreffende de datum van zijn problemen -juni of juli 2006- overtuigt evenmin. Verweerder merkt immers terecht op dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor geconfronteerd werd met de vaststelling inzake de maand waarin de feiten zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker kon op dat ogenblik geen verklaring geven. Men kan redelijkerwijze veronderstellen dat indien er zich inderdaad problemen zouden hebben voorgedaan met de vertaling verzoeker deze ook tijdens het verhoor had vermeld.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verzoeker is er niet in geslaagd is om de vaststellingen op basis waarvan zijn eerste asielprocedure werd afgewezen, te ontkrachten en zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad schaart zich achter de overige motieven van de bestreden beslissing, dewelke door verzoeker niet betwist wordt, en maakt ze tot de zijne.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend.

De artikelen 48/2 en 48/3 van voormelde wet zijn niet geschonden.

2.8. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en voert hiertoe een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij haalt een paragraaf aan uit de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de bijgevoegde informatie meldt dat er nog sporadische grootschalige acties door de rebellen worden uitgevoerd tegen de autoriteiten en dat er een toename is van het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, zij het gelimiteerd. Verzoeker leidt hieruit af dat de regio nog steeds gekenmerkt wordt door instabiliteit, waar hij heel gemakkelijk het slachtoffer van kan worden, temeer daar hij voorheen reeds gevisieerd werd.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na analyse van de bij het administratief dossier gevoegde informatie, van oordeel is dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een selectieve lezing van de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die een ander licht werpen op de informatie vervat in het administratief dossier en op voorgaande appreciatie.

Verzoeker toont aldus niet aan dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van voormelde wet is niet geschonden.

2.10. Tot slot roept verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM.

Hij vreest om, door de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, spoedig uitgewezen te worden, net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd die aldus bruusk zou verbroken worden.

2.11. De Raad merkt op dat deze aangevoerde schending niet relevant is.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE